

Arrest

nr. 155 442 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van 14 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juli 2006 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 29 oktober 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 22 585 van 30 januari 2009 opnieuw beslist tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 4 januari 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard. Op 30 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 22 september 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 13 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 april 2011 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 17 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 96 473 van 31 januari 2013 het beroep verwerpt.

Op 13 december 2011 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 18 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 96 474 de beslissing van 18 april 2012 vernietigt. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 21 maart 2013 de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 mei 2012 dienen verzoekers andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 3 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 18 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, bijlage 13^{quinquies}. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 96 693 van 7 februari 2013 het beroep verwerpt.

Op 13 augustus 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 24 juni 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.08.2012 werd ingediend door :

*B., T. (RR: ...)
Geboren te Nazran op (...)1979*

*En echtgenot:
K., R. (RR: ...)
Geboren te Ordzonikidzovskaya op (...)1976*

Wettelijke vertegenwoordigers van:
B., M.- B. geboren te Kortrijk op (...)2006
B., I. geboren te Kortrijk op (...)2008
B., M. geboren te Roeselare op (...)2011
B., U. geboren te Roeselare op (...)2013

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, sociale bindingen zouden hebben opgebouwd, Nederlands leren en spreken en dit staven aan de hand van deelcertificaten van de lessen Nederlands en een getuigschrift van de VDAB betreffende een beroepsopleiding "Nederlands in technische beroepen", werkbereid zijn en over vast werk beschikken dit staven aan de hand van een arbeidsovereenkomst van 03.07.2007 en diverse loonbrieven verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoekers zouden in België nooit enige aanvaring hebben gehad met de strafrechter en er zou geen strafonderzoek hangende zijn. Er zou geen sprake zijn of een vermoeden van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid. Er dient hier opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Verzoekers halen aan dat er een onderbreking zou zijn van het schooljaar van de kinderen indien zij zouden terugkeren naar het land van herkomst. Betrokkenen kunnen echter gebruik maken van de schoolvakanties om een machtiging tot verblijf aan te vragen in het land van herkomst. Bijgevolg kan dit niet aanvaard worden als zijnde een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Ze dienden op 18.07.2006 een asielaanvraag in, die op 04.02.2009 werd afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en iets minder dan 7 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat zijn cliënten volgens artikel 9 van de wet van 1980 hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Tevens haalt de advocaat aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Er dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, heeft de Raad van State gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001). Ook het aangehaalde artikel 3 van het EVRK heeft volgens het Hof van Cassatie geen directe werking.

Betrokkene halen aan dat er nog een aanvraag tot regularisatie art. 9ter lopende is. Het is zo dat de aanvraag art. 9ter die verzoekers indienden op 13.12.2011 onontvankelijk werd verklaard op 21.03.2013. Dit element vormt zodoende niet langer een buitengewone omstandigheid die betrokkenen verhindert om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen."

Op 14 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 24 juni 2013. Dit is de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van WY, Attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

B., T. geboren te Nazran op (...) 1979, nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

- Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en er werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 04.02.2009;*
- Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 13.08.2012 werd onontvankelijk verklaard op datum van 14.06.2013."*

En

“In uitvoering van de beslissing van WY, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

K., R. geboren te Ordzjonikidzovskaya op (...)1976, nationaliteit Rusland (Federatie van)

En minderjarige kinderen:

B., M. – B. geboren te Kortrijk op (...)2006

B., I. geboren te Kortrijk op (...)2008

B., M. geboren te Roeselare op (...)2011

B., U. geboren te Roeselare op (...)2013

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

- *Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en er werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 04.02.2009;*
- *Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 13.08.2012 werd onontvankelijk verklaard op datum van 14.06.2013.”*

In augustus 2013 dienen verzoekers opnieuw een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 17 oktober 2013 de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 136 481 van 16 januari 2015 het beroep verwerpt.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrecht-spraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de twee andere bestreden beslissingen die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat

verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In tegenstelling tot het betoog van de raadsman van verzoekers leidt de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 niet tot de conclusie dat er enige samenhang zou bestaan tussen de bevelen en de beslissing die werd genomen ingevolge de aanvraag.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St.,nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geenszins geargumenteed betreffende de criteria zoals deze opgenomen zijn in de instructie van 19.07.2009, en waaromtrent de toenmalige staatssecretaris Wathelet zich geëngageerd heeft om ze toe te passen.

Daarnaast wordt gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niets afdoen aan de voorwaarden gesteld in de instructie voormeld.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin NIET wordt geargumenteed betreffende de criteria van de instructie van 19.07.2009 die NIET onderzocht werden.

Nochtans werd in het verzoek art. 9 BIS VW expliciet verwezen naar de instructie van 2009 die ondertussen wel vernietigd is geworden, doch nog steeds kan dienen als leidraad voor wat redelijk is en wat niet.

Dat hieromtrent geen enkele argumentatie in de bestreden beslissing terug te vinden is, waarbij verzoekers voldoen aan de criteria doch anderzijds zomaar worden afgewezen zonder enige standpuntbepaling inzake deze ingeroepen argumentatie.

De beslissing is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar er nu geen duidelijk standpunt is betreffende een gebeurlijk recht op regularisatie op basis van de criteria die voorzien zijn in de voormelde instructie.

Hierdoor schendt de beslissing op manifeste wijze het art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht en heeft zij ten onrechte, impliciet doch zeker, de toepassing van de criteria van de instructie 19.07.2009 nooit onderzocht, minstens hierover niet geargumenteed.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.”

3.2 Vooreerst merkt de Raad op dat nergens onder de uiteenzetting van het middel nader wordt ingegaan op door verzoekers nochtans voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, dient dit onderdeel van het middel als onontvankelijk te worden beschouwd.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht dient deze onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(....)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekers betogen dat zij expliciet om de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 hebben gevraagd en zij stellen vast dat er in de bestreden beslissing geen motief is opgenomen betreffende die criteria. De beslissing is ook manifest in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet waar er nu geen duidelijk standpunt is *“betreffende een gebeurlijk recht op regularisatie op basis van de criteria die voorzien zijn in de voormelde instructie”*.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers in hun aanvraag van 13 augustus 2012 geenszins expliciet, noch impliciet hebben gevraagd om de toepassing van de instructie van 19 juli 2009. Er kan verwerende partij niet worden verweten geen motivering betreffende de instructie van 19 juli 2009 in de bestreden

beslissing te hebben opgenomen, nu zij er geen kennis van had dat verzoekers de toepassing vroegen van de instructie. Bovendien merkt de Raad op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State met nummer 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verwerende partij op correcte wijze geen toepassing heeft gemaakt van de criteria vervat in de instructie. Een schending van de materiële motiveringsplicht of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar de beginselen van behoorlijk bestuur niet toelaat af te wijken van de vernietiging van de instructie, uitgesproken door de Raad van State.

Het eerste middel is, in de mate dat ze ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan ingediend worden aangezien er geen lopende art. 9 TER VW meer is.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd overwogen dat er geen mogelijkheid is om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen.

Als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekers zeker voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van gezinnen die hier meer dan vijf jaar wonen, waarvan de kinderen sedert ten minste 01 september 2007 naar school gaan en waarvan de asielprocedure werd ingeleid voor 1 maart 2008.

Dat bovendien moet opgemerkt worden dat het recht op toekenning van legaal verblijf voor families die zich in dergelijke situatie bevinden reeds werd bevestigd in een eerdere rondzendbrief TURTELBOOM, dewelke niet werd vernietigd.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing worden de criteria zoals deze opgenomen zijn in de instructie van 19.07.2009 zomaar aan de kant geschoven, doch waaromtrent de staatssecretaris Wathélet en diens opvolger zich geëngageerd heeft om ze toe te passen, meer specifiek de ingeroepen criteria 1.2 en 2.8.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aan gebracht niets afdoen aan de voorwaarden gesteld in de instructie voormeld.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate dat de criteria van de instructie van 19.07.2009 in zijn totaliteit en de omzendbrief Turtelboom niet meer zouden moeten onderzocht worden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waarbij de invulling werd gespecificeerd in voormelde instructie en rondzendbrief, zonder evenwel een absoluut beginsel uit te maken.

De instructie van 19.07.2009 bepaalde duidelijk afgelijnde criteria met de bedoeling rechtszekerheid te brengen voor diegenen die voldoen aan de criteria.

De instructie creëert een vermoeden, de niet-toepasselijkheid van de instructie heeft enkel tot gevolg dat het vermoeden niet kan afgedwongen worden, doch belet niet dat de criteria van deze instructie als leidraad aangewend worden.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.”

3.4 Verzoekers verwijzen naar de door hen aangehaalde sterke sociale binding met België en de verregaande integratie. De bestreden beslissing heeft evenwel enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden.

In casu is de verwerende partij, overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Bij ontbreken van de vereiste buitengewone omstandigheden kon verwerende partij niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou zij de wet miskennen. De verwijzing naar de motiveringsplicht laat niet toe af te wijken van een wettelijke voorwaarde, *in casu* de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, kan verwerende partij de instructie van 19 juli 2009 niet op zich toepassen aangezien deze instructie het onderscheid tussen de vereiste om een onderscheiden onderzoek naar de ontvankelijkheid en de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf te doen niet maakt. De bewering dat een staatssecretaris zou hebben aangegeven een instructie waarvan het onwettig karakter werd vastgesteld toch nog kon worden toegepast door aanvragen alsnog ontvankelijk te verklaren, kan niet leiden tot de vaststelling dat verwerende partij in voorliggende zaak de materiële motiveringsplicht of artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geschonden. Verwerende partij dient de bepalingen van de wet en de interpretatie die door het hoogste administratieve rechtscollege aan de wetsbepalingen is gegeven namelijk te laten primeren op allerhande verklaringen die in het verleden zouden zijn afgelegd.

Verzoekers betogen dat indien verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, verzoekers zeker zouden voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie. Opnieuw dient de Raad op te merken dat verwerende partij geen beoordeling ten gronde heeft gemaakt maar de bestreden beslissing beperkt is tot de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag om machtiging tot verblijf. In de mate verzoekers van mening zijn dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden stelt de Raad dat tot een schending van het gelijkheidsbeginsel slechts kan worden besloten indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoekers tonen evenwel niet aan dat de wijze waarop hun aanvraag om machtiging tot verblijf werd beoordeeld, verschilt van de wijze waarop momenteel de aanvragen van andere vreemdelingen worden beoordeeld. In zoverre verzoekers voorts uiteenzetten dat verweerder in het verleden toepassing maakte van een instructie die toeliet een vreemdeling vrij te stellen van de verplichting om te voldoen aan een wettelijke vereiste moet worden gesteld dat zij voorbijgaan aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (*cf.* RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen ontvankelijk werd verklaard zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, was voldaan, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Een schending van het gelijkheidsbeginsel, zoals vervat in artikel 11 van de Grondwet, kan niet worden vastgesteld.

Waar verzoekers er zich *in se* over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van de criteria van de instructie van Minister Turtelboom van 26 maart 2009, dient de Raad op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (*cf.* RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). *In casu* geven verzoekers aan dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden zonder evenwel op voldoende duidelijke wijze te kennen te geven op welke wijze deze rechtsregel wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Het tweede middel is, in de mate dat het middel ontvankelijk is, ongegrond.

3.5 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijnebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België. Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds-beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Verzoekers leggen in dit verband trouwens tal van bijkomende stukken voor waaruit hun onmogelijkheid tot terugkeer ten genoegen van recht blijkt."

3.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het onderzoek naar de voormelde schending wordt gevoerd in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nu de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling werd ingediend en beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet beoordeeld.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Verzoekers wijzen op hun situatie in hun thuiskomstland, hun situatie hier in België en roepen de humanitaire situatie in als argumenten om de regularisatie te bekomen. Zij verwijzen naar de bijkomende stukken waaruit blijkt dat zij onmogelijk kunnen terugkeren.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in de mate dat zij betogen dat hun situatie in België en hun humanitaire situatie hadden dienen te worden onderzocht in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Minstens tonen zij niet met concrete argumenten aan dat in hun specifieke geval de door hen aangehaalde elementen van integratie en verblijfsduur een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekers doen gelden dat de redenen die werden aangehaald in het verzoekschrift geenszins reeds werden beoordeeld in het kader van de asielaanvraag en dat zelfs als dat wel het geval zou zijn, zich een nieuwe beoordeling opdringt in het kader van de regularisatieprocedure, aangezien het voorwerp en de finaliteit verschillend zijn. De verzoekers stellen dan wel dat het niet is omdat zij niet werden erkend als vluchteling dat zij hun humanitaire situatie in hun land van herkomst niet zouden mogen invoeren als argument en nog minder dat de verwerende partij hiernaar geen onderzoek meer zou moeten verrichten, maar gaan eraan voorbij dat zij zichzelf deels baseren op hun vervolgingsvrees, doch in zeer algemene bewoordingen die niet meer zijn dan loutere beweringen. In die optiek tonen zij niet aan dat het onderzoek en de motieven desbetreffend –met verwijzing naar de voorgaanden op het vlak van de asielaanvragen- niet zouden volstaan. De bewijslast bij het indienen van een aanvraag ligt immers bij de aanvragers zelf en wie zich wenst te beroepen op het risico op een mensonterende behandeling moet er, ook in het kader van de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf, blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en zijn er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM waarop verzoekers onmiskenbaar doelen, zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. Het argument dat de asielaanvraag enerzijds en de regularisatieaanvraag anderzijds andere finaliteiten hebben, staat deze vaststellingen over de bewijslast inzake het risico op onmenselijke behandelingen niet in de weg.

De Raad kan voor het overige alleen maar vaststellen dat het louter tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing zonder daar met concrete argumenten op in te gaan, niet volstaat om enige onwettigheid aan te tonen van het gestelde in de bestreden beslissing, na onderzoek van de in de aanvraag aangehaalde argumenten, met name dat verzoekers geen buitengewone omstandigheid hebben aangetoond waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland kunnen indienen.

Geen van de middelen kan worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3.7 In het vierde middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr. R v. St nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; RvSt (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33)

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is nog een lopende procedure art. 9 TER VW

- de kinderen genieten onderwijs in België

- de verzoekers zijn totaal verankerd

- er is voldaan aan de criteria zoals destijds vooropgesteld voor families met minderjarige kinderen, die meer dan 5 jaar op het grondgebied verblijven, en waarvan de kinderen schoolgaand zijn minstens vanaf 01.09.2007

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst het gezin van verzoekers en hun kinderen ten zeerste ontwricht.

“Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel, waarop art.9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 'f lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. ”

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996,742; T Vreemd., 1997,29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

“ Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. ”

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen van verzoekers bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijk ontwikkeling.

Dat om dezelfde redenen als hierboven aangehaald het bevel om het grondgebied te verlaten totaal onrechtmatig is betekend geworden en dient vernietigd te worden.”

3.8 Wat de procedure van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen betreft, motiveert verwerende partij in de bestreden beslissing dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard op 21 maart 2013 waardoor dit element niet langer een buitengewone omstandigheid uitmaakt die verzoekers verhindert om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Verzoekers weerleggen dit motief niet en tonen bijgevolg niet aan dat het motief kennelijk onredelijk is.

Wat de elementen van integratie betreft en het feit dat zij voldoen aan de criteria van de instructie 19 juli 2009 verwijst de Raad naar de besprekingen onder voorgaande middelen.

Waar verzoekers wijzen op het schoolgaan van hun kinderen in België en dat hun belangen worden geschaad indien zij dienen terug te keren naar Rusland, terwijl artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat de belangen van het kind moeten primeren, en dat bij terugkeer het gezin wordt ontwricht, wordt in de bestreden beslissing dienaangaande overwogen dat het feit dat de kinderen hier naar school gaan, niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar zij niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, en dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft en al evenmin een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat de onderbreking van een schooljaar betreft, motiveert verwerende partij dat verzoekers gebruik kunnen maken van de schoolvakanties om een machtiging tot verblijf aan te vragen in het land van herkomst. Verzoekers tonen niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn. Gesteld tegenover deze specifieke motivering volstaat het immers niet vaagweg te stellen dat de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zouden weten in hun persoonlijke ontwikkeling, zonder meer. Alleszins is dit argument niet van aard om aannemelijk te maken dat de belangen van de minderjarige kinderen die hun gezinsleden vergezellen naar het land van herkomst waar, en dit wordt niet betwist, de ganse familie van het gezin aanwezig is, ernstig geschaad zouden worden, temeer nu zij niet aantonen dat de gepaste scholing niet aanwezig zou zijn. De verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag, en meer in het bijzonder naar artikel 3 ervan, is in die optiek niet dienstig. Daarenboven moet nog worden vastgesteld dat het genoemde artikel op zichzelf niet volstaat wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreffen om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

De Raad kan voor het overige alleen maar vaststellen dat het louter tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing zonder daar met concrete argumenten op in te gaan, niet volstaat om enige onwettigheid aan te tonen van het gestelde in de bestreden beslissing, na onderzoek van de in de aanvraag aangehaalde argumenten, met name dat verzoekers geen buitengewone omstandigheid hebben aangetoond waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland kunnen indienen.

Geen van de middelen kan worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN